

at „af de overordnede Embedsmænd ved Statsbanerne burde der forlanges teoretisk Fordannelse. Til dette Øjemed bør man sikre sig en Del unge polytekniske Kandidater eller Mænd, der have absolveret de militære Eksamina. Dem bør man uddanne praktisk i 3 Aar, men de bør ikke staa i fast Nummer, da de maa uddannes snart her snart der. Kun paa den Maade vil man kunne uddanne brugbare Embedsmænd til overordnede Stillinger.“ Dette Forslag bifaldtes. Det er altsaa den tyveaarige Institution, som Generaldirektør Holst i sin Tid ansaa det en Fornødenhed for Statsbanerne at oprette, og Grunden synes ikke at være vanskelig at indse, naar man har gjort sig fortrolig med de Grundsætninger, efter hvilken Uddannelsen i Statsbanerne finder Sted. Grundsætningen ved Statsbanerne er nemlig den, at Etaten selv skal uddanne sit Personale, og det sker da ogsaa paa en overmaade gennemført Maade med forskellige Betingelser for Uddannelse til de forskellige Stillinger. For Driftsafdelingens Vedkommende er Forholdet dette, at Togpersonalet uddannes gennem Portørklassen, Stationsforstanderne gennem Assistentklassen, og Assistenterne gennem en Elevklasse, hvorhos Betingelsen for Ansættelse som Elev ved Afdelingen er, at man skal have Præliminæreksamen som Fordannelse.

Hvad de overordnede Stillinger angaar, Trafikinspektør og Baneingeniør, sker Tilgangen fortrinsvis gennem Aspirantklassen, og for at blive Aspirant udfordres, overensstemmende med Holsts Forslag, at vedkommende skal være i Besiddelse af en Embedseksamen som Grundlag for hans faglige videre Uddannelse. Vende vi os til Søfartsafdelingen, er Forholdet derimod et væsentlig andet. Søfartsafdelingens Skibsførere svare nærmest til, hvad til Lands Stationsforstanderne ere; men de rekruterer fra Matros- og Styrmandsstanden; de kunne derfra avancere til de øverste Skibsførerpladser, naar de blot have aflagt Styrmandseksamen og dertil kræves jo end ikke den almindelige Forberedelseseksamen som Forudsætning.

Naar man nu har skrevet om, at man til Skibsinpektør burde have valgt en af Færgernes Førere, har man i Virkeligheden ganske taget fejl, eftersom der i alt Fald nu til Dags til Stillingen som Inspektør kræves væsentligt mere end der kan kræves af en Fører — nemlig en teoretisk Uddannelse. Til Skibsføreren stilles nemlig kun den Fordring, at han skal være en dygtig Sømand, som kan føre og passe

sit Skib støt og paalideligt, men om Embedseksamen er der jo ikke Tale. Det er heller ikke heldigt, at Inspektøren er Skibsførerernes Kammerat, han maa rent socialt set helst staa uden for deres Kreds og over dem i Kundskaber og Uddannelse. Skibsinpektørforretningen er dernæst for en ikke ringe Del Kontorforretninger. Skibsinpektøren skal føre Tilsyn med Reparationer og med Bygning af Skibe, hvad dog kræver særlig teoretisk Indsigt; i visse Tilfælde skal han fungere i Stedet for sin Chef, Søfartschefen; i det hele er han at betragte som Søfartschefens Adjutant. Han skal være til Disposition til enhver Tid, med baade praktisk og teoretisk Indsigt, have Sprogkundskaber og — som anført — Øvelse i Kontorforretninger. Naar man nu trods alt dette offentligt har udtalt, at Generaldirektøren til Ministeren burde have indstillet en Skibsfører paa vore Færger, vil jeg endnu bede bemærket, at allerede den Alder, vore Skibsførere uden Undtagelse for nærværende Tid have, synes at gøre dette ganske urimeligt. Der er nemlig ingen af vore Skibsførere, som er under det 50de Aar, men der er flere af dem, som ere 60 Aar og derover, og selv om der havde været en baade teoretisk og praktisk uddannet Skibsfører, vilde jeg ikke have anset ham for skikket til den Post, fordi han vilde være for gammel til at begynde en Skibsinpektørs Gerning. Jeg kan egentlig ikke tænke mig noget mere bagvendt, end at ansætte en ældre eller gammel Mand i Skibsinpektørposten, som just kræver Bevægelighed bogstavelig talt baade Nat og Dag. Det Forslag vidner kun om, at man ikke har gjort sig klart, hvad der i Virkeligheden maa fordras af en Skibsinpektør under vort Dampfærges væsens nuværende og stadig voksende Udvikling.

Jeg vil gerne her gøre opmærksom paa, hvordan Forholdene vare, da jeg tiltraadte Indenrigsministeriet. Der fandtes den Gang ingen Søfartschef, men kun den 69-aarige Skibsinpektør, som fungerede baade som Søfartschef og som Inspektør. Jeg havde den Opgave — jeg fik ligefrem den Opfordring fra Konsejlspræsidenten — hurtigst muligt at bringe bedre Ordning til Veje og faa udnævnt en Søfartschef. Nu have vi en 47-aarig Søofficer som Søfartschef, og han vinder almindelig Anerkendelse, og vi faa nu som hans Medhjælp en 25-aarig energisk Skibsinpektør med Søofficersuddannelse og over 3 Aars praktisk Uddannelse. Jeg synes, at dette er en meget væsentlig Forbedring af Forholdet imod,